

lægsbevillingslov. Alle 40 ere, som sagt, vedtagne, og saa godt som alle saaledes, som de kom fra Folkethinget.

Saa have vi ialt 20 vedtagne midlertidige Finantslove; deraf ere de 18 — hvoraf igjen de 6 vare Forlængelser — vedtagne af Folkethinget og blevne endelige Love saaledes. Een er blot efter Forandring af Tidsfristen vendt tilbage hertil fra Landstthinget og blev saa vedtagen saaledes her, hvad der jo, som man vil se, væsentlig kommer ud paa det Samme. En blev vedtaget i Fællesudvalg den 8de November 1877, som de Herrer nok erindre. Det var de 20 midlertidige Finantslove. Folkethinget har aldrig forfattet nogen midlertidig Finantslov. I det Hele taget har Folkethinget aldrig siden 1849 — lad mig sige dette ind her, senere skal jeg nærmere komme tilbage til Folkethingets Stilling til Bevillingsretten i det Hele taget — voteret imod Midler for nogenjomhelst bestaaende Regjering til Statshusholdningens forfatte Førelse. Det er først i Aar, at Ministeriet ved sin Politik fra 1ste April har spændt Buen sa stærkt, at den ikke synes at kunne naae en eneste Dros Bevilling. Og hvorfor skulde det ogsaa have en saadan, da det jo dog mener at kunne raade over Kassen uden Rigsdagens Samtykke? Derimod har det høie Landstthing, som nu gjennem Ministeriets Forslag skulde gøres eneraadigt paa det finansielle Omraade paa samme Maade, som det er eneraadigt til at kunne standse ethvert Fremskridt paa det øvrige Lovgivningsomraade, forfattet en midlertidig Finantslov 3 Gange. Første Gang var i Samlingen 1883—84; men det var kun en uskylldig Forkastelse; thi den skete, efter at Finantsloven var vedtagen, og saa var den midlertidige Bevilling jo overflødig, saa gjorde det ikke saa noie, om den blev forfattet. De andre to Gange vare i sidste Samling. De Herrer erindre det nok, men jeg vil sige det til i denne Forbindelse, for at det kan staa klart, hvilke Grunde der vel kunne bevæge de Herrer til at ville frarane eller fratage os ved denne Grundlovsforandring den sidste Rest af Friheden og af Grundloven fra 1849. Landstthinget forfattede første Gang den midlertidige Finantslov i Fjor og anden Gang $9\frac{1}{2}$ Time før Finantsaarets Udlob, altsaa lige som vi kunde komme til at staa paa bar Bund uden at have nogen lovlig Bevilling. Det har Landstthinget besørget, og noget Tilsvarende er aldrig sket fra Folkethingets Side. Selv i 1877, hvor der efter min Opfattelse havde været saa særdeles god Grund til noget Saadant, var man dog saa velvillig at give

en lovlig Bevilling samme Dag, som man slog Regjeringens Provisorium ihjel.

Jeg sammendrager nu disse tre Ting for at danne et Billede for dem, der ville vide Sandheden i vort konstitutionelle Liv med Hensyn til den Maade, hvorpaa man har anvendt Bevillingsrettens Bestemmelser fra 1849, de Bestemmelser, der staa endnu den Dag i Dag i vor Grundlov, og som man nu vil søge forandrede. Af 96 Bevillingslove, nemlig Finantslove, Tillægsbevillingslove og midlertidige Finantslove, ere 71 endelig vedtagne, saaledes som de ere behandlet i Folkethinget, 12 saaledes som de dernæst, noget forandrede i Landstthinget, vendte tilbage hertil, og 6 i Landstthinget, efter at de anden Gang vare vendte tilbage hertil, 7 i Fællesudvalg, nemlig 3 Finantslove og 1 midlertidig Lov med endeligt Resultat og 3 under den nuværende Finantsminister uden Resultat.

Skulde nu denne Anvendelse af vor positive Ret, som har givet 96 Bewiser for Anvendeligheden, vidne om, at det var Grundloven eller Folkethingets Forhold til den paa dette Punkt, som trængte til Forandring? Ja mine Herrer! De kunne jo sige: Ja, man har fundet sig i, og navnlig det nuværende Ministerium, dette fredelstfende Ministerium, har søgt at finde sig i Folkethingets Urimeligheder saa længe som muligt, det har kun af og til gjort Modstand mod det; men det gaar saaledes tilbage med Bevillingerne i Størrelse og i Villighed ligeoverfor de forfjellige Samfundsforhold, at vi jo dog for Fædrelandets Skyld ere nødte til at søge nogen Forandring. Vi have taget mod Folkethingets Bevillinger den ene Gang efter den anden, det forbedrede sig ikke, det afnappede hverligere, vi staa nu med saa knappe Bevillinger, som vi ikke tidligere have kjendt, heller ikke, da Høire var Flertal i Folkethinget, derfor maa vi nu have en Forandring og sommetider tage selv. Jeg forstaaer denne Betragtning, den kommer stadig frem fra de Herrer, næsten daglig i de Blade, som enten ikke vide eller ville vide bedre Besked, og jeg tror ikke, det er unyttigt at staa alle saadanne Talemaader ned, saaledes at kun de, der tro, at en Løgn ved stadig at gjentages kan blive troet, atter optage dem. Jeg har opfrisket min finansielle Indsigt i disse Forhold ved en fornyet Gjennemgang lige umiddelbart, før jeg traadte her ind i Salen, og gjort en Statistisk færdis, som jeg vil tillade mig at bede om Opmærksomhed for et Dieblit. Gjennem de Udtaleser, jeg her fremsætter, tror jeg ogsaa at kunne give et Billede af dette, om Folkethinget i dets Anvendelse af den Bevillingsret,